

»Ja, något litet», svarade min man.

»Han är svensk.»

»Han lär vara det.»

Jag trodde mig ha honom på det hala, men han kastade sig tvärt in på ett annat ämne.

»Jag menade annars: från vilket ställe uppe i landet kommer ni senast?» avbröt jag honom.

»Ah, det förändrar saken!» svarade han med en skalk i ögat. »Från Popekatewhenua hartsfält i distriktet Bay of Islands.»

»Po-po-po-ta-ke-newa-hua?» Min tunga slog kullerbyttor i sina misslyckade försök att få fram maoriordet.

Bartendern fick åter roligt.

»Det där tror jag var en '*Yaw-breaker*' för er!» skrattade han.

Som jag anade att min man ej ville vara öppen hjärtig mot mig i andras närvaro, lagade jag så, att jag fick honom mellan fyra ögon, varefter jag fortsatte attacken mera aggressivt.

»Hör ni, mister gumdigger! Vad landsman är ni egentligen?»

»Varför intresserar den saken er så mycket?» inpassade han.

»Jo, ser ni, jag är svensk, och jag misstänker att också ni är skandinav.»

Det for en sky över hans brunbrända drag. Han blev förlägen och sökte efter orden. Slutligen stötte han fram i brådsakande ton, som om jag berört ett för honom obehagligt ämne:

»Ja, jag är till och med född i Stockholm, och mitt rätta namn är Oskar A**, men sedan några år tillbaka kallar jag mig Charles Andrew och är nu naturaliserad här under det namnet.»

Mina aningar slogo alltså ej fel. Mest överraskande var dock att han befanns vara en äldre broder till en av mina na-